

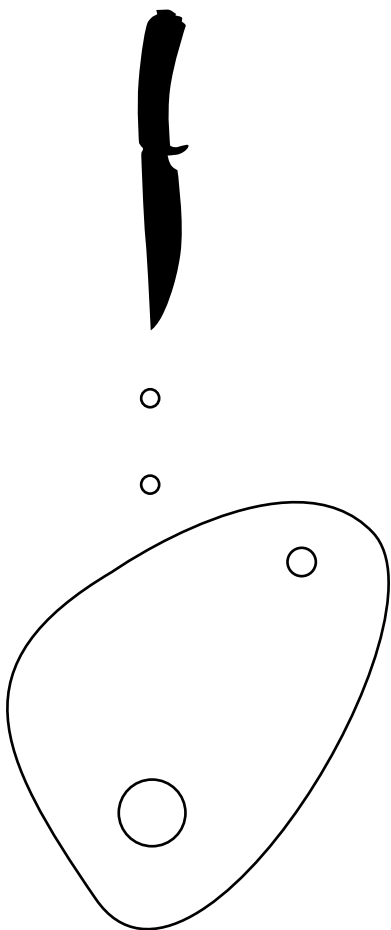

Åsa Larssonová Oběť Molochovi

PŘELOŽILA JANA HOLÁ

Åsa Larssonová

Oběť Molochovi

PŘÍPADY REBECKY MARTINSSONOVÉ

**Åsa Larssonová
Oběť Molochovi**

BRNO 2021

Copyright © Åsa Larsson, 2012

Published by agreement with Ahlander Agency

Translation © Jana Holá, 2013

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2013
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-024-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-025-8 (Formát ePUB)

ISBN 978-80-7491-027-2 (Formát MobiPocket)

Čtu *Třetí knihu Mojžíšovu*. Bůh zuří a vyhláší své zákony i tresty pro ty, kteří se jimi nebudou řídit. Dští hrozby a plane vztekem. Ve dvacáté kapitole o zakázaných kultech Pán říká, že ten, kdo daruje Molochovi někoho ze svých potomků, musí zemřít, lid země ho ukamenuje. Bůh sám se obrátí proti tomu muži a vyobcuje jej ze společnosti jeho lidu. Jak to provede, když už bude ukamenovaný, říkám si. Jestliže lid země přivře oči, aby neviděl, že ten muž daroval některého ze svých potomků Molochovi, postaví se proti němu a jeho čeledi sám Bůh a sešle na ně svůj hněv.

Čtu si o Molochovi. Zdá se, že je to bůh, který zajišťuje bohatství, dobrou úrodu a štěstí ve válce. Kterýpak bůh by něco takového nesliboval? Přinášely se mu dětské oběti. Lidé měli duté měděné sochy Molocha. S doširoka rozevřenou náručí. Uvnitř sochy rozdělali oheň a ten ji rozžhavlil. Pak položili do Molochovy náruče živé dítě.

Na to jsem myslela při psaní této knihy. Na obětování dětí pro úspěch, pro slávu tohoto světa.

CO TEN PES TAK VYVÁDÍ? Samuel Johansson v životě neslyšel takhle výt psa.

Stojí v kuchyni a maže si chleba máslem. Severského psa má uvázaného venku na dlouhé šňůře. Všude panuje božský klid.

Pak začne pes štěkat. Zpočátku ostře a vztekle.

Na co to jen štěká? Rozhodně ne na veverka. Štěkání na veverka Samuel dobře pozná. Že by los? Ne, na losa štěká tlu-meně a vytrvale.

Pak se něco stane. Pes zavyje. Zní to, jako když se otevřou brány pekelné. Samuela Johanssona z toho zamrazí.

Vtom pes umlkne.

Samuel vyběhne ven. Bez bundy. Bez bot. Bez pušky. Bez rozmyslu.

V podzimní tmě klopýtá ke garáži a psí boudě.

A tam, u garáže, stojí ve světle venkovní lampy medvěd. Tahá za psí tělo, aby si ho mohl odnést s sebou, ale mrtvý pes vězí pevně ve vodítku. Medvěd otočí zkrvavenou mordou k Samuelovi a zavrčí.

Samuel nejistě o krok ustoupí. Pak v sobě sebere téměř nadpozemskou sílu a rozběhne se jako o život zpátky k domu pro pušku. Medvěd zůstane na místě. Přesto Samuel na krku cítí jeho horký dech.

Než znovu opatrně otevře dveře, zpocenýma rukama nabije ručnici. Musí být klidný, aby měl přesnou mušku. Jinak je po něm veta. Zraněný medvěd by se na něj vmžiku vrhl.

Plíží se tmou. Krok za krokem. Chlupy na krku se mu ježí.

Medvěd tam pořád stojí. Hltá zbytky psa. Když Samuel odjistí pušku, medvěd zvedne hlavu.

Samuel se v životě takhle netrásl. Teď musí jednat rychle. Snaží se být klidný, ale moc mu to nejde.

Medvěd hrozivě pohodí hlavou. Zabručí. Funí jako měch. Pak pomalu vykročí směrem k Samuelovi. V té chvíli Samuel vystřelí. Zaduní rána. Medvěd se svalí. Ale rychle se zas vyhra-be na nohy a zmizí v temnotě.

Medvěda pohltil černočerný les. Světlo nad garáží moc daleko nedosáhne.

Samuel couvá zpátky do domu. Cestou míří ručnicí všemi směry. Celou dobu naslouchá zvukům z lesa. Ten medvědí obr se na něj může kdykoli vyřítit. Samuel vidí jen na pár metrů.

Ke dveřím mu už zbývá pouhých dvacet kroků. Srdce mu buší. Pět. Tři. A je uvnitř.

Zachvěje se. Celé tělo se mu třese. Mobil musí položit na kuchyňský stůl a pravou rukou sevřít tu levou kolem zápěstí, aby se trefil do tlačítek na klávesnici. Vrchní lovec hovor přijme po prvním zazvonění. Domluví se, že se sejdou, jakmile se rozední. Za tmy se nic podnikat nedá.

Za svítání se u Samuela na zahradě shromáždí parta chlapů z vesnice. Jsou jen dva nad nulou. Stromy pokrývá jinovatka. Listy už opadaly. Na šedavém pozadí září rezavé jeřabiny. Ve vzduchu poletují vložky. Sníh, který se neudrží a hned taje.

Prohlížejí si spoušť u psí boudy. Ze psa zbyla vlastně jen lebka v obojku. Zbytek je na kaši.

Jsou to tvrdí chlapi. Oblékli si kostkované košile, kalhoty se spoustou kapes, zelené bundy a z opasek jim visí nože. Mladí mají na tváři strniště a na hlavě kšiltovku. Ti starší jsou hladce oholení a nosí teplé kožené ušanky. Tihle chlapi kladou vlastnoručně vyrobené losí pasti. Mají raději auto s karburátorem, které si člověk může opravit sám, a není tak závislý na nějakém autoservisu, kde dneska stejně jen připojí auto k počítači.

„Stalo se to takhle,“ spustí vrchní lovec, zatímco chlapi si cpou do pusy další porci tabáčku a pokukují po Samuelovi, který nedokáže ovládnout cukání ve tváři. „Samuel zaslechl výt psa. Popadl pušku a vyšel ven. Nedávno se tu objevil medvěd, tak ho napadlo, že se mohl vrátit.“

Samuel přikývne.

„Takže. Vyjdeš ven s puškou. Tam stojí medvěd a zrovna požívá psa. Zaútočí na tebe. Vystřelíš v sebeobraně. Šel po tobě. Pro pušku ses nevracel domů. Měl jsi ji s sebou od začátku. Na

tom není nic divného. A z porušení loveckého zákona tu nikoho neobviní, co ty na to? Včera večer jsem zavolał na policii. Okamžitě povolili odstřel.“

„Kdo se toho ujme?“ zeptá se jeden ze skupinky.

„Patrik Mäkitalo.“

Po té informaci všichni na okamžik zmlknou a zamyslí se. Patrik Mäkitalo pochází z Luleå. Jasně že by bylo lepší, kdyby se na lov medvěda vydal někdo z jejich party, ale nikdo z nich nemá tak kurážného psa jako Patrik. A v hloubi duše pochybují, že by měli dost kuráže sami.

Medvěd je zraněný. Tím pádem smrtelně nebezpečný. Je třeba mít psa, který když ho vystopuje, zůstane na místě a štěká — a neběží vystrašeně zpátky k páníčkovi s medvědem v patách.

Ani lovec by si neměl nadělat strachy do kalhot, až se to medvědisko vyřítí z lesa. Má pak jen pár vteřin. Plocha, do níž se musí trefit, aby medvěd skolil, není větší než dno kastrolu. Navíc míří vestoje bez opory. Jako kdyby se chtěl trefit do letícího tenisáku. Pokud ho mine, není vůbec jisté, zda bude mít čas vystřelit ještě jednou. Lov medvěda není zábava pro třasořítky.

„My o vlku...“ zažertuje vrchní lovec a podívá se směrem k silnici.

Patrik Mäkitalo vystoupí z auta a pozdraví je kývnutím hlavy. Je mu kolem pětatřiceti. Má přimhouřené šikmé oči a dlouhou, tenkou kozlí bradku. Vypadá jako nějaký norrbotenský mongolský válečník.

Patrik toho moc nenamluví, naslouchá vyprávění vrchního lovece a vyptává se Samuela na ten výstřel. Kde stál on a kde stál medvěd? Jakou použil municí?

„Oryx.“

„Výborně,“ procedí Patrik Mäkitalo. „Ta má vysokou palebnou sílu. S trochou štěstí ho kulka provrtala skrz naskrz. V tom případě víc krvácí. Bude snazší ho vystopovat.“

„Co používáš ty?“ odváží se zeptat jeden ze starších lovců.

„Vulkán. Ten se zavrtá těsně pod kůži.“

No jasně, pomyslí si chlapi. Patrik míří přesně a zvíře nezraní. Nemusí ho stopovat. Dbá na to, aby nepoškodil medvědí kůži.

Patrik Mäkitalo odjistí pušku a zmizí v lese. Za pár minut se vrátí a na prstech má krev.

Otevře kufr auta. V kleci čekají jeho lovečtí psi. Jazyky jim visí z tlamy roztažené do šťastného psiho úsměvu. Nemají oči pro nikoho jiného než pro svého páníčka.

Patrik Mäkitalo požádá o mapu. Vrchní lovec přinese z auta plán okolních lesů. Rozloží ho na kapotě.

„Je dobře vidět, kudy se vydal,“ vysvětluje Patrik Mäkitalo. „Ale jestli se dá po větru a prodere se mladým lesem, hrozí, že se dostane až někam sem.“

Prstem ukazuje na říčku, která teče na jih k řece Lainio.

„Zvlášť jestli je to starej mazák, co se už naučil, jak psy přelstít. Musíte sehnat nějaký člun a být připraveni, abyste mi mohli jet naproti, když bude třeba. Mým psům nevadí trochu se smočit v řece, ale páníček tak odolný není.“

Všichni se lehce pousmějí na znamení sbratření před společným úkolem.

Vrchní lovec sebere odvahu a zeptá se:

„Chceš někoho s sebou?“

„Ne. Budu ho chvíli stopovat a pak se uvidí. Když se dá tímhle směrem až k močálům, musíte být připraveni je obejít a počíhat si na něj. Uvidíme, kam se dostal.“

„Pokud krvácí, měl by se přece dát vystopovat snadno,“ ozve se jeden z chlapů.

Patrik Mäkitalo mu nevěnuje jediný pohled, jen odpoví:

„Ale kdepak. Po chvíli často krvácet přestane. Zaleze někam do hustého křoví a pak to obvykle vezme oklikou a přihrade se ke svému pronásledovateli zezadu. Jestli budu mít smůlu, najde mě dřív než já jeho.“

„A do prdele,“ ujede vrchnímu lovcovi. Pohledem bleskne po kamarádovi, který si předtím pustil pusku na špacír.

Patrik Mäkitalo vyžene psy. S čenicou u země zmizí v dálce jako dvě hnědé střely. Vyrazí za nimi s navigací GPS v ruce.

Nezbývá než se pustit po stopě. Zvedne oči k obloze a doufá, že nezačne vydatně sněžit.

Jde rychle. Myšlenky mu zabloudí ke skupině lovců, se kterými se právě seznámil. Patří k těm, kteří na čekané nasávají a pak usnou. Jeho tempu by nestačili. A už vůbec by nezvládli lov samotný.

Přejde šterkovou cestu. Na druhé straně ji lemují písčiny pás. Medvěd si to namířil přímo nahoru po svahu. Širokým, těžkým krokem. Patrik vloží ruku do viditelných medvědíh stop.

Obyvatele Lainia už posedla medvědí horečka. Vědí, že medvěd byl občas hodně blízko. Vedle převrácené popelnice našli jeho trus, červený jako kaše z borůvek a brusinek, z něhož se za chladného rána ještě kouřilo. O medvědovi se hodně mluví. Oprašují se staré historiky.

Patrik sleduje rýhy v zemi v místech, kde se musel medvěd zapřít předními tlapami, aby se vyškrábal nahoru. Jako by na nich měl místo drápů nože. Ve vesnici stopy změřili. Položili vedle nich krabičku sirek a vyfotografovali to mobilem.

Ženy a děti se drží doma. Nikdo si netroufne jít do lesa na houby. Rodiče vyzvedávají děti na zastávce školního autobusu, aby je odvezli domů autem.

Musí to být pořádný macek, napadne Patrika při pohledu na medvědí stopy. Starý masožravec. Zřejmě proto se pustil do toho psa.

Vejde do vysokého borového lesa. Tady se mu jde lehce. Borovice rostou dál od sebe jako na kolonádě. Vysoké kmeny bez větví, jen nahoře šumí koruny. Mech, který v létě praská pod nohama, je teď měkký, nasáklý vodou, a nevydá ani hlásku.

Dobře že je takové ticho, pomyslí si.

Projde kolem staré stodoly. Uprostřed se stavba propadla. Kolem leží zetlelé zbytky střechy. Zima ještě není tak dlouho, aby zem zmrzla. Patrik se boří do drnů a začíná se pěkně potit. Páchne to tam bahnem a železitou vodou.

Zanedlouho se stopy stácejí. Táhnou se dolů k nízkému porostu kolem říčky Vaikkojoki.

Někde v dálce zakráká do šedavého rána pár havranů. Pak porost zhoustne. Stromy se tlačí na sebe. Bojují o prostor. Útlé borovice a pichlavé šedé smrčí. Hubené březové větévky, ze kterých žlutě svítí neopadané lístky na jinak šedozeleném pozadí. Není vidět dál než na pět metrů. A to ještě stěží.

Už je dole u řeky. Občas musí odhrnout větvičky rukou. Vidí jen pár metrů před sebe.

Najednou zaslechne psy. Tříkrát ostře zaštekají. Pak nastane ticho.

Patrik pochopí, co to znamená. Vyrušili medvěda. Vyhnali ho z pelechu. Jakmile psi ucítí pronikavý pach z doupěte, obvykle zaštekají.

Po dvaceti minutách je uslyší štěkat znovu. Tentokrát vytrvale. Jsou medvědovi v patách. Mrkne na GPS. Půldruhého kilometru. Psi štěkají za běhu. Pronásledují ho. Nezbyvá než se vydat tím směrem. Zatím se nijak hnát nemusí. Doufá, že mladá fenka se k medvědovi nedostane moc blízko. Do všeho se trochu moc hrne. Druhý pes je rozvážnější. Vydrží stát na místě, varovně štěkat a udržovat si bezpečný odstup. Většinou se nepřiblíží na víc než tři metry. Teď se od něj určitě drží ještě dál, na čtyři pět metrů. Postřelený medvěd bývá netrpělivý.

Po půlhodině se štěkání ozývá z jednoho místa. Medvěd i psi teď stojí bez hnutí.

No jasně. V té nejhorší houštině. Všude samé roští a žádný výhled, hrůza. Patrik pokračuje v cestě, až je od nich jen dvě stě metrů.

Vítr fouká ze strany. Nevadí. Medvěd by ho zvětřit neměl. Odjistí pušku. Jde pořád dál. Srdce mu buší.

To nic, říká si. Osuší si dlaň o nohavici. Trocha adrenalinu k tomu patří.

Je od něj padesát metrů. Přimhouří oči a pokouší se pátrat ve křoví, odkud se ozývá štěkot. Oba psi na sobě mají reflexní vestu, zářivě zelenou na jedné straně a jasně oranžovou na

druhé. To aby je lovec dobře odlišil od medvěda, až dojde na věc. A aby viděl, kterým bokem k němu stojí.

Náhle si všimne, jak se vepředu zableskne něco oranžového. Který ze psů to je? Nejde to rozeznat. Medvěd obvykle stojí mezi nimi. Patrik pátrá pohledem, mhouří oči a plíží se co nejtíšeji blíž a blíž. Připravený vystřelit, nabít a zase vystřelit.

Vítr změní směr. V tom okamžiku zahlédne druhého psa. Psi stojí tak deset metrů od sebe. Tam někde musí být medvěd. Ale Patrik ho pořád nevidí. Teď mu ale vítr fouká šikmo na krk. To se mu nelíbí. Zvedne ručnici.

Medvěd uvidí na vzdálenost deseti metrů. Z tohohle místa se střílet nedá. Je mezi nimi moc stromů a roští. Najednou se medvěd vztyčí. Zvěřil ho.

A pak se k němu rozběhne. Stane se to hrozně rychle. Než se Patrik stačí nadechnout, medvěd urazí polovinu vzdálenosti. Je slyšet praskot, jak cestou láme větve.

Patrik vystřelí. První výstřel medvěda přiměje uhnout do strany. Ale běží dál. Druhý výstřel ho zasáhne přesně. Medvěd se svalí tři metry od něj.

Psi se na něj vmžiku vrhnou. Koušou ho do uší. Tahají ho za kožich. Patrik je nechá být. To mají za odměnu.

Srdce mu buší jako o závod. Lapá po dechu a přitom psy chválí. Výborně. Šikovná holka. Páníčkův poklad.

Vytáhne telefon a zavolá lovce.

To bylo o fous. Až moc těsně. Hlavou mu projede myšlenka na syna a přítelkyni. Pak ji vyžene z hlavy. Zadívá se na medvěda. Je velký. Pořádný obr. Skoro černý.

Parta lovců dorazí na místo. Ve vzduchu se vznáší studený podzim, huňatý medvěd a hluboká úcta. Kolem medvědího těla uvážou popruhy, jejich konce si provlečou kolem krku a v podpaždí a táhnou ho na mýtinu u cesty, kam dojedou čtyřkolkou. Dřou se jako mezci. Je to pěkný macek, usoudí.

Pak dorazí inspektor z krajského úřadu. Prohlédne si místo, kde Patrik medvěda skolil, aby se ujistil, že nebyl porušen

lovecký zákon. Zatímco chlapi po té námaze oddechují, nabere všechny nutné vzorky. Ustříhne chomáč chlupů, vyřízne vzorek kůže, odřízne medvědí koule a zavíracím nožem vydloubne zub, podle kterého se určí věk.

Pak mu rozřízne břicho.

„Mrkneme se, co méďa zbaštil?“ zeptá se.

Patrik Mäkitalo přivázal psy ke stromu. Slabě kňučí a šukají sebou na vodítku. Je to přece jejich medvěd.

Z obsahu žaludku se kouří. A příšerně to smrdí. Pár chlapů bezděčně o krok ucouvne. Vědí, co je uvnitř. Zbytky Samuelova psa. Inspektor to ví také.

„No jasně,“ zamumlá. „Lesní bobule a maso. Kostí a kůže.“

Štourá v té kaši klacíkem. Koutky úst se mu udiveně stáhnou.

„Ale co je, sakra, tohle...“

Zmlkne. Pravačkou v gumové rukavici vytáhne pár úlomků kostí.

„Kurva, co to sežral?“ zamumlá a trochu se v tom povrtá klacíkem.

Chlapi přistoupí blíž. Drbou se na temeni, až jim kšiltovky sklouznou do čela. Jeden vytáhne brýle.

Inspektor se prudce zvedne. Ucouvne. Mezi prsty svírá kus kosti.

„Víte, co to je?“ zeptá se.

Ve tváři je úplně popelavý. Před tím, co se mu zračí v očích, se ostatní zachvějí. Les ztichne. Vítr se utiší. Ptáci zmizí. Jako by nechtěli prozradit tajemství.

„Pes to v žádném případě není. To tedy vím jistě.“

Neděle 23. října

PODZIMNÍ ŘEKA S NÍ JEŠTĚ STÁLE mluví o smrti. Ale jinak. Dříve byla černá. Říkala: Můžeš s tím vším skoncovat. Můžeš se rozběhnout po tenkém ledu tak daleko, dokud nepraskne. Teď řeka říká: Jsi pouhé mrknutí oka, holčičko moje. Zní to jako útěcha.

Okresní prokurátorka Rebecka Martinssonová spí klidně i v hodině vlků. Už se nebudí úzkostí, která by ji zevnitř rozežírala, zavrtávala se hloub a zakusovala se do ní. Už se nepotí ani jí prudce nebuší srdce.

Nestává v koupelně před zrcadlem s pohledem upřeným na černé zorničky a nemá chuť ostříhat si vlasy a něco zapálit, nejlépe sebe.

Je to dobrý, říká sama sobě nebo řece. Někdy i někomu jinému, pokud se jí dotyčný odváží zeptat, jak se vede.

Bylo to dobré. Zvládat svou práci. Udržovat doma pořádek. Necítit neustále sucho v ústech a netrpět vyrážkou ze všech těch léků. V noci pořádně spát.

Občas se dokonce i zasmála. A řeka zatím plynula dál, tak jako po celé generace před ní a jako poplyne ještě dlouho poté, co už tu Rebecka nebude.

Jen právě nyní, v tom krátkém záblesku života, se bude moci smát a uklízet v domě, zvládat svou práci a občas si na sluníčku na verandě vykouřit cigaretu. Pak po ní na velmi dlouhý čas nezbude nic.

Tak je to, řekla řeka.

Doma měla ráda uklizeno. Udržovala dům takový, jaký býval za babiččiných časů. Spala ve výklenku na namořené rozkládací pohovce. Na podlaze ležely hadrové koberečky, které babička utkala. Tácy visely na zdi ve vyšíváných popruzích.

Rozkládací stolek a židle natřené namodro se leskly v místech, kde na nich spočívaly ruce nebo kde se o ně opíraly nohy. Na závěsné polici se tísnila Laestadiova postila se sbírkou žalmů a třicet let starými výtisky časopisů *Domov*, *Křížem krážem* a *Naše země*. V prádelníku leželo naškrobené povlečení, tenké léty užívání.

U nohou Rebecce podřimoval mladý pes Jasko. Policista Krister Eriksson jí ho dal před půldruhým rokem. Krásný vlčák. Brzy už z něj bude velký kluk, aspoň si to sám myslel. Při močení zvedal nohu tak vysoko, že málem ztrácel rovnováhu. Ve snech byl králem celé Kurravaary.

Když se ve spánku snažil dohonit nezbedné hraboše, kteří ho celé dny provokovali lákavým pachem, ale nikdy se nenechali chytit, jeho packy sebou škubaly. Když se mu zdálo, jak chňapl hraboše za hřbet, až to křuplo, zakňučel a pysky mu zacukaly. Možná snil také o fenkách z okolí, o tom, jak mu odpovídají na všechny milostné dopisy, které jim přes den vyčurával na každičké stéblo trávy.

Ale když se král Kurravaary vzbudí, nikdo mu neřekne jinak než Smrkáč. A žádná fenka se mu neozve.

Rebecčin druhý pes s ní v posteli nikdy nespával. Nosedával jí na klíně tak jako Smrkáč. Fenka Vera se občas nechala pohladit, ale o nějakém velkém mazlení nemohla být ani řeč.

Spávala pod stolem v kuchyni. Fenka neurčitého věku a rasy. Dříve žila na samotě v lesích se svým páníčkem, podivínem, který si vyráběl vlastní olejíček proti komárům a v létě se promenoval nahý. Poté, co ho zavraždili, Vera skončila u Rebecky Martinssonové. Jinak by ji nechali utratit, a něco takového Rebecka nepřipustila. Tak si vzala Veru k sobě domů a fenka už u ní zůstala.

Svým způsobem. Měla totiž svou hlavu. Když se pustila po vesnické silnici nebo křížovala bramborová pole, která se táhla dolů k sauně u řeky, Rebecka se za ní musela honit.

„Že se nebojíš, nechat ji takhle volně pobíhat?“ divil se Rebecčin soused Staving. „Znáš přece lidi. Jednou ji někdo zastřelí.“

„Ochraňuj ji,“ modlívala se Rebecka k Bohu, v jehož existenci někdy doufala. „A když už ji neochráníš, dej aspoň, ať to vezme rychlý konec, aby se netrápila. Protože držet doma ji nemůžu. Ten pes mi vlastně nepatří.“

Vera ve spánku packami neškube a ve snu se nehoní za dráždivými pachy. Vše, o čem Smrkáč jen sní, ona skutečně provádí.

V zimě naslouchá, zda pod sněhem neuslyší hraboše, pak za-
boří čenich do závěje a chňapne po něm jako liška nebo se roz-
běhne a rozdrtí ho předníma nohama jako nic. V létě vyhrabává
myši díry a zhltně ještě holá myšata, v lese si pochutnává na koň-
ských koblížkách. Dobře ví, kterým statkům a chalupám se vy-
hnout. Vždycky kolem nich proběhne příkrčená v příkopu. Také
ví, kde ji pozvou na skořicové koláčky a kousky sobího masa.

Někdy se Vera zničehonic zastaví a zahledí se na severový-
chod. V takové chvíli naskakuje Rebecce husí kůže. Protože
tam, za řekou v horách u jezera Vittangijärvi, býval Veřin starý
domov.

„Chybí ti?“ zeptala se jí jednou Rebecka.

A byla ráda, že to slyší jen řeka.

Teď se Vera vzbudila, sedla si na zem u čela postele a zírala
na Rebecku. Když Rebecka otevřela oči, povzbudivě zavrtěla
ocasem.

„To snad nemyslíš vážně,“ zasténala Rebecka. „Je neděle ráno.
Ještě spím.“

Přetáhla si peřinu přes hlavu. Vera položila hlavu na okraj
postele.

„Zmiz,“ sykla Rebecka zpod peřiny, i když věděla, že už je
pozdě — byla dočista vzhůru.

„Chceš se jít vyčurat?“

Při těch slovech si Vera většinou stoupla ke dveřím. Ale
dnes ne.

„Krister?“ zeptala se Rebecka. „Krister je na cestě?“

Vera jako by vycítila, že ve městě, vzdáleném pět kilometrů
od Kurravaary, nasedl Krister Eriksson do auta.

Vera Rebecce na otázku odpověděla tak, že se přesunula ke
dveřím, tam si lehla a čekala.

Rebecka si přitáhla oblečení přehozené přes opěradlo dřevě-
né židle stojící vedle rozkládací pohovky. Chvilku na něm ležela,
aby se zahřálo, a pak si je pod peřinou oblékla. V baráku byla
ráno zima jako v morně, takže vyskočit z postele a natáhnout
na sebe ledové kusy oděvu člověk prostě nedokázal.

Rebecka seděla na záchodě a oba psi se k ní tiskli. Smrkáč jí položil hlavu na kolena, aby ho podržela.

„Je čas na snídani,“ oznámila jim a natáhla se po toaletním papíru.

Psi se vyřítili do kuchyně. Až u misek si zjevně uvědomili, že vůdkyně smečky je pořád na záchodě, a vmžiku byli zpátky u ní. Ta se mezitím stačila utřít a spláchnout a pak si umyla ruce studenou vodou.

Po snídani se Smrkáč vrátil do teplé postele.

Vera se uvelebila na koberečku u dveří do předsíně, úzký čenich si položila na packy a toužebně si povzdychla.

Za deset minut bylo slyšet, jak na dvůr vjíždí auto.

Smrkáč vyskočil z postele, až se peřiny rozletěly na všechny strany, proběhl pod stolem kolem Rebecky ke dveřím a stejnou cestou zase zpátky. Přitom shrnul hadrové koberečky a uklouzl po nafermežované dřevěné podlaze. Židle v kuchyni se zakymácely.

Vera se zvedla a trpělivě čekala. Také chtěla, aby ji panička pustila ven. Radostně vrtěla ocasem, ale nijak to nepřeháněla.

„Nechápu, co po mně chcete,“ škádlila je Rebecka. „Musíte mi to vysvětlit jasněji.“

Smrkáč kňučel a žádostivě hleděl ke dveřím. Pak k nim doběhl a ohlédl se na Rebecku.

Kráčela ke dveřím nekonečně pomalu. Pomaloučku. Nepřetržitě přitom sledovala Smrkáče, který se samou nedočkavostí třásl. Vera si sedla na zadek. Nikam přece nespěchá. Nato Rebecka otočila klíčem v zámku a otevřela dveře. Psi se hned hnali ze schodů.

„Aha, tohle jste chtěli,“ zasmála se Rebecka.

Policista a psovod Krister Eriksson zaparkoval auto před domem Rebecky Martinssonové. Už zdaleky viděl, že se v kuchyni v prvním patře svítí, a srdce mu radostí poskočilo.

Pak otevřel dveře auta. V té chvíli se Rebecčini psi vyřítili ven.

Nejdřív přiběhla Vera. Zavrtěla zadkem a oddaně ohnula hřbet.

Dva Kristerovi vlastní psi, Tintin a Roy, byli krásní, dobře vycvičení čistokrevní vlčáci, kteří tvrdě pracovali. V policejním sboru i ve městě se o nich často mluvilo. Rebecčin Smrkáč byl synem Tintin. Měl by z něj vyrůst nádherný pes.

Vera do téhle party moc nezapadala. Hubená jako tyčka. Jedno ucho jí trčelo nahoru, druhé viselo a kolem oka měla černý flíček.

Zpočátku se ji Krister snažil vycvičit. „Sedni,“ přikazoval jí. Zadívala se mu do očí a hlavu dala na stranu. „Kdybych jen chápala, co mi chceš říct. Ale jestli ten chleba s játrovkou vážně už nebude...“

Byl zvyklý na to, že ho psi poslouchají. Ale Vera se nedala ani uplatit.

„Nazdar, voříšku,“ pozdravil ji, zatahal ji za měkké uši a pohladil po úzké hlavě. „Jak můžeš být tak hubená, když se neustále cpeš?“

Nechala se od něj klidně hladit. Pak uvolnila místo Smrkáčovi. Vyrázil jako splašený, motal se Kristerovi mezi nohama, běhal kolem dokola do osmičky a nedokázal zůstat klidně stát, aby ho mohl Krister pohladit. Lehl si na zem s naprostou oddaností a zase se zvedl na nohy, předními packami strkal do Kristera, znovu se svalil na záda, vyskočil a točil se kolem dokola. Poté odběhl o kus dál a přinesl šišku, snad aby si s ní mohli hrát, a položil ji Kristerovi k nohám, olízl mu ruku a nakonec hlasitě zívł, aby si aspoň trochu ulevil, protože ta záplava pocitů na něj byla moc.

Na verandě se objevila Rebecka. Podíval se na ni. Jedním slovem krásná. Paže zkřížené na prsou a ramena zimou schoulená. Pod vojenským trikem se jí rýsovala drobná ňadra. Dlouhé tmavé vlasy měla ze spánku ještě rozčuchané.

„Ahoj!“ zavolal na ni. „To je prima, že jsi ranní ptáče.“

„Já ti dám ranní ptáče,“ zavolala na něj zas Rebecka. „To tenhle pes. Jste na sebe nějak telepaticky napojeni. Vzbudí mě, kdykoli jsi na cestě sem.“

Krister se zasmál. Radost se mísila s bolestí. Už měla přítele. Jednoho advokáta ve Stockholmu.

Ale do lesa s ní chodím já, říkal si. To já jí odhazuju sníh před domem a venčím jí psy. Sice jen když vyrazí za ním, ale na tom nesejde.

Beru, co mi dá, opakoval si jako mantru. Beru, co mi dá.

„Hodná holka,“ zamumlal k Veře. „Jen ji vždycky pěkně vzbud'. A toho advokáta kousni do nohy.“

Rebecka se zadívala na Kristera a trochu udiveně potřásla hlavou. Nikdy sice otevřeně neřekl, že je do ní zamilovaný, ani se jí nijak nevnucoval, ale vždycky na ní spočíval dlouhým pohledem. Usmíval se a díval se na ni jako na zjevení. Měl ve zvyku zajet k ní na návštěvu bez ohlášení a vytáhnout ji s sebou do lesa. Pokud u ní samozřejmě zrovna nebyl Måns. To se vždycky držel stranou.

Måns neměl Kristera Erikssona rád.

„Vypadá jako mimozemšťan,“ říkával.

„To ano,“ souhlasila Rebecka.

Protože to byla pravda. Krister utrpěl v mládí při požáru domu ošklivé popáleniny, které mu zanechaly trvalé stopy na tváři. Neměl žádné ušní boltce a z nosu zbyly jen dva otvory uprostřed obličeje. Pleť připomínala suchou růžovohnědou mapu.

Ale má silné a pružné tělo, napadlo Rebecku, když mu Smrkáč olizoval tvář. Psi vědí, jak tahle kůže chutná.

„Jen pro tvou informaci,“ pousmála se Rebecka. „Včera strávil celé odpoledne na Larssonově hnojišti, kde vyhrabával staré kravince a hltal z nich bílé červy.“

„Brr!“ otrásl se Krister, stiskl rty a pokusil se Smrkáče odstrčit.

Vera zvedla hlavu, zadívala se směrem k silnici a zaštekala.

Kristerovi psi v autě se také rozštěkali. Aby dali najevo, jak se všichni dobře baví — až na ně.

Za okamžik se u poštovních schránek na cestě objevil Rebecčin soused Staving.

„Haló,“ zavolal na ně. „Nazdar, Kristere, zdálo se mi, že slyším tvoje auto.“

„Panebože,“ ulevila si Rebecka. „A ještě před chvílí to vypadalo na klidné nedělní ráno.“

Vera si mezi nimi prorazila cestu, aby Stavinga přivítala. Snažil se kráčet co nejrychleji, ale moc mu to nešlo. Levou polovinu těla měl nehybnou. Nohu vlekl za sebou. Paže mu bezvládně visela.

Rebecka se zadívala na Veru, která mezitím stáhla Stavingovi rukavici a pak kolem něj pobíhala dokola právě tak pomalu a blízko, aby jí dokázal rukavici zase sebrat.

„Ty rošťando,“ zaslechla, jak ji Staving láskyplně napomíná. Se mnou si Vera nikdy nehraje, uvědomila si Rebecka.

Staving k nim mezitím došel. Pořád to byl chlap jako hora. Vysoký. Mohutné břicho budilo respekt a bílé rozčepýřené vlasy připomínaly chmýří pampelišky.

„Nemohli byste zajet k Sol-Britt Uusitalové?“ zeptal se bez okolků. „Slíbil jsem, že se u ní zastavím a podívám se, jestli se jí něco nestalo. Volali mi od ní z práce a dělali si starosti. Bydli kousek odsud v Lehtiniemi.“

Rebecka zaskřípala zuby.

Věčně po mně chce nejrůznější drobnosti, pomyslela si. Kdeco lidem naslibuje a pak si sem klidně vpadne v neděli časně ráno.

Ale Krister už otevíral dveře na místě pro spolujezdce.

„Tak si naskoč,“ nabídl Stavingovi a posunul sedadlo dozadu, aby se mohl pohodlněji usadit.

Je hodný, říkala si Rebecka. Hodný a pozorný. Zahryzalo ji špatné svědomí.

„Ann-Helen Alajärviová, víš přece, kdo to je. Dcera Gösty Asplunda,“ vysvětlil Staving a přitom zápasil s bezpečnostním pásem, který mu nešel přetáhnout přes velké břicho. „Spolu se Sol-Britt obsluhuje u snídaně v hotelu Zimní palác. Volala mi celá ustaraná. Sol-Britt měla dorazit do práce ráno na šestou.“

Slíbil jsem, že se k ní zajdu podívat. Stejně jsem musel vyvenčit Bellu. Ale pak jsem si všiml, že přijel Krister.“

Po chvíli pokračoval: „Dobře že jste se mnou. Kdyby bylo potřeba vyrazit dveře.“

Spokojeně se na ně zadíval. Prokurátorka a policista.

„Takhle se to nedělá,“ opáčila Rebecka.

„Ale dělá,“ zasmál se Krister. „Klidně. Rebecka si vyleze na střechu a spustí se dovnitř oknem. Já zatím vyrazím dveře.“

Zabočili do Lehtiniemi.

„Tahle Sol-Britt je tvoje známá?“ zeptal se Krister.

Rebecka seděla na zadním sedadle s Verou a Stavingovou fenkou ohaře Bellou. Smrkáč se musel podělit o klec s Kristevými psy.

Uvnitř to bylo cítit psy. Bella jízdou autem nesnášela a celá se třásla.

„To se zrovna říct nedá,“ připustil Staving. „Bydlí trochu stranou. Také je o dost mladší než já. Ale Sol-Britt tu žije od narození, takže se samozřejmě pozdravíme, když se potkáme. Před pár lety měla trochu problémy s pitím. Na tom, že někdy nepřišla do práce, tenkrát nebylo nic divného. Kolegové věděli, co se děje. Jednou se objevila u mě doma v předsíni a potřebovala půjčit peníze. Odmítl jsem, ale řekl jsem, že ji pozvu na jídlo, jestli chce. To nechtěla. Ale k věci. Jejího syna před třemi lety srazilo auto. Zemřel. Bylo mu pětatřicet, pracoval v dílně na výrobu ledu v Jukkasjärvi. Jako kluk skvěle lyžoval. V sedmnácti vyhrál juniorské mistrovství Švédska. Zanechal po sobě syna. Byly mu jen tři čtyři roky. Jak jen se jmenuje...“

Staving se odmlčel a potřásl hlavou, jako by z ní chtěl vyklepat chlapecké jméno. Nemůže vyprávět dál, když už si nepamatuje ani jména.

Panebože, tomu pusa jen jede, pomyslela si Rebecka a zadívala se ven.

Nakonec si vzpomněl.

„Marcus! To je taky na dlouhé vyprávění. Jeho matka se odstěhovala do Stockholmu už dávno. Našla si jiného chlapa a má

s ním dvě děti. Rychle za sebou. Do Stockholmu zmizela, když byl Marcusovi jen rok. Nastěhovala se přímo k novému aman-tovi a pořídila si s ním dvě děti. A o prvního syna moc velký zá-jem nejevila. Sol-Britt jí nemohla přijít na jméno. Ale zároveň byla ráda, že Marcus zůstane u ní. Svým způsobem pro ni zna-menal nový začátek. Začala docházet na schůzky Anonymních alkoholiků a přestala pít, úplně. Když mi dneska ráno volala Ann-Helen, zeptal jsem se, jestli podle ní nemohla Sol-Britt zase začít pít. Ale něco takového naprosto vyloučila. Za nic na světě, říkala. Takže tomu musíme věřit. Mohla se jí stát spous-ta věci. Člověk může zakopnout o koberec, upadnout a rozbít si hlavu. Trvá celé dny, než ho najdou.“

Rebecka spolkla poznámku, že k němu přece vždycky zajde alespoň jednou za den. Ve zpětném zrcátku si všimla, jak na ni Krister vrhl rychlý varovný pohled.

„Tak co, natrhal jsi letos morušky?“ změnil téma Krister.

„Je špatný rok. Letos jich nikdo moc nenasbíral. Málo je dokonce i komárů. Znáám pár nalezišť u Sobího jezera, kam na morušky chodívám. Tam rostou vždycky. Ale kdepak letos. Procházel jsem kolem hodiny a měl jsem jich sotva po dně kbe-líku. Ale podél břehu se táhne pás břízek. Před třemi čtyřmi lety, to se morušká dařilo, jsem tam byl a říkal jsem si, že v tako-vém březí by růst mohly. Ale ani ťuk. Až letos, když nebylo po moruškách nikde ani památky, mě napadlo, že se do toho bře-zí zase mrknu. A tam jich bylo jak naseto! Úplný moruškový koberec. Snad patnáct metrů široký a sto metrů dlouhý. Za dvě hodiny jsem nasbíral tak sedm osm litrů. Ale jinde nebylo nic.“

„Páni!“ vydechl Krister obdivně.

Rebecka dala myšlenkám volný průchod. Od Kristera je hez-ké, že projevuje upřímný zájem. Aby se Staving mohl vypovídat. Potřeboval to víc než psi drbání.

„No jo, ale teď s tou rukou to není lehký,“ postěžoval si Staving. „Dříve to bývalo jiný, to se ví. Jednou jsme s Maj-Lis trhali borůvky v Pauranki. Mohlo to být tak v pětadevadesátým. Za osm hodin jsem nasbíral sto pětáctýřicet litrů borůvek.“

Rostly všude. Po okrajích močálů, na lesních mýtinách i na holinách. Byly tak těžké, že se pod nimi borůvčí ohýbalo — nejprve jste viděli jen zelené lístky, ty jste museli zvednout, abyste mohli borůvky otrhat. A tak sladoučké, jak do nich pražilo slunce. Tady to je! Nemusíš zajíždět až na dvůr. Zastav radši na kraji silnice.“

Konečně, pomyslela si Rebecka.

Staving ukázal na dům hned u silnice. Dvoupatrová dřevěná stavba se žlutě natřeným obložením. Pocházela z první poloviny dvacátého století. Vepředu nad vchodem byl balkon se železným zábradlím, ale zjevně jenom pro parádu. Dům neměl verandu. Ke vchodovým dveřím vedly dvě desky sbité z prken. Starou verandu se schůdky zřejmě kdysi strhli a novou už nepostavili. Žádný trávník. Dům stál na jakési louce s řídkým porostem, který se tam držel jen v písčité půdě. Sluneční hodiny a stožár s vybledlou švédskou vlaječkou vypadaly uprostřed dvora ztraceně. Zmrzlé povlečení na sušáku u domu svědčilo o tom, že v noci už teplota klesla pod nulu.

„Říkám si, jestli to nebylo ve stejném roce, kdy jsem nasbíral i spoustu klikvy,“ pokračoval Staving v dobrém rozmaru ze vzpomínek na úrodu lesních plodů a neměl chuť ve vyprávění přestat. „Vyzrazil jsem na ni koncem podzimu. Muselo se trhat až později přes den, protože v noci už byla pěkná zima, a tak byly po ránu kuličky klikvy na mýtině zmrzlé na kost.“

Rebecka si na zadním sedadle netrpělivě poposedla. Kdyby radši vystoupil a zašel k té své Sol-Britt, ať už můžeme konečně vyrazit do lesa.

Musí to dopovědět, napomenula se v duchu. Jen ho nech být.

„Jednou jsem natrhal čtyřiadvacet litrů,“ pokračoval Staving. „Dva litry jsem dal Maj-Lisině sestře v Pajale. Měla na návštěvě finské příbuzné, kteří také vyrazili do lesa a natrhalí pět litrů. Byli nadšení. Švagrová Gunsan jim řekla, že zná člověka, co natrhal čtyřiadvacet litrů. *Sitā ei voi*, řekli. To nikdo nedokáže. On ano, Gunsan na to.“

Odmlčel se a pozoroval dům. Najednou bylo ticho.
„Tak já se tam zajdu mrknout,“ ozval se po chvíli. „Počkáte
tu na mě?“

STAVING OTEVŘEL DOMOVNÍ DVEŘE ROVNOU, bez klepání, jak bylo ve vsi zvykem.

„Haló,“ zavolal, ale žádné odpovědi se nedočkal.

Předsíň vedla přímo do kuchyně. Uvnitř bylo pečlivě uklizeno. Kovová pracovní deska kuchyňské linky se jen leskla. Zakrývala ji dečka, na které stála prázdná vázička. Odkapávač na nádobí byl čistý. Bílé kachlíky zdobily samolepky. Střídaly se na nich motivy čtyř druhů ovoce a velkých žlutých a hnědých květů.

Staving v kuchyni chvíli postál. Myšlenky mu zabloudily k manželce Maj-Lis. Také nikdy nenechala v odkapávači jedinou skleničku. Všechno se muselo vždycky hned uklidit. Utřít utěrkou a dát na své místo do kredence.

Vzpomínal, jak myl nádobí několikrát sám. Ale i když se snažil, nebylo mu to nic platné. Vždycky po něm hadříkem všechno přemyla.

Bez Maj-Lis už to není, co bývalo, povzdychl si v duchu.

Nikdy by ho nenapadlo, že zemře dřív než on. Byli přece stejně staří. Vždyť všechny ty pitomé výzkumy tvrdí, že ženy žijí déle než muži. Proč museli být s Maj-Lis výjimkou?

Když zemřela, vyžehlil ubrusy a do váz natrhal květiny. Vřes, rojovník a upolíný. Nepomohlo to. Ať uklízel sebevíc, nic nepomáhalo. Dům už nikdy neožil. Jako by nechtěl.

Prodat ho nedokázal. Ale také nedokázal žít v té prázdnotě. Nejlepším řešením bylo přestěhovat se do kotelny ve sklepě.

Nemusím tolik uklízet, říkal, když se ho na to někdo udiveně vyptával. Jak to také vysvětlit lidem, kteří nic nechápou?

Teď se rozhlížel po kuchyni Sol-Britt Uusitalové. Záclony lemované volánky. Nejruznější ozdobné předměty a za okny květiny.

Ale všechny dolní skříňky u kuchyňské linky byly zotvírané.

Divné, říkal si. Usilovně se snažil přijít na nějaké vysvětlení. Možná někde zaslechla hlodat myš a pokoušela se ji najít. Nebo hledala něco jiného. Třeba někam založila saponát na nádobí. Nebo ne?

Dveře do ložnice byly pootevřené. Zevnitř se nic neozývalo. Má jít dál?

„Haló,“ zavolal. „Sol-Britt!“

Váhal. Vstoupit do ženiny ložnice bez pozvání se mu nechtělo. Možná tam leží namol, polonahá a v bezvědomí. Vlastně ji moc nezná, a i když si Ann-Helen myslí, že určitě pít nezačala...

Přepadla ho nechuť. Nejlepší bude, když půjde dovnitř první Rebecka. Je přece jen ženská.

Rebecka s Kristerem zatím vystoupili z auta na silnici. Psi byli klidní. Už brzy se proběhnou po lese.

Krister vytáhl z kapsy pikslu s tabákem. Kousek tabáku si uždíbl a nacpal si ho pod horní ret.

Všiml si záblesku znechucení v Rebecčiných očích.

„Já vím,“ povzdychl si.

„Jen si dej, když chceš,“ usmála se. „Ale já na to prostě nejsem. Jednou jsem to zkusila a v životě mi nebylo tak zle.“

Krister zastrčil krabičku s tabákem do kapsy. Pak ji zase vytáhl.

„Přestanu,“ oznámil.

„A proč?“

Zadíval se do země.

Rebecka zmlkla a také rychle sklopila oči.

Pak se Krister zase vesele usmál a ukázal na svůj horní ret.

„Můj poslední tabáček.“

A odhodil pikslu daleko do lesa.

Staving vyšel z domu.

„V kuchyni není,“ zavolal na ně a přitom se ohlédl přes rameno. „Ale do ložnice se mi samotnému nechce. Možná tam opravdu vyspává. A najednou se tam zjeví skoro cizí chlap. Z toho by mohl být pěkný trapas. Co vy na to? Mám jít dovnitř?“

„Auto tady má,“ řekla Rebecka Kristerovi.

Podívali se na sebe. Stává se, že lidé naposledy vydechnou právě ve spánku. Na tom nebylo nic divného.

Tintin ostře zaštěkala a zaškrábala na mříž klece.

„Půjdu dovnitř sama,“ rozhodla se Rebecka.

Krister Eriksson ji chytil za paži.

„Počkej!“ zadržel ji a podíval se na Tintin.

Fenka se v kleci zvedla na všechny čtyři. Větrila. Ještě jednou štěkla a opřela se o mříž.

„Dává nám znamení,“ vysvětlil Krister tiše. „Je tu cítit smrt. Navíc to poznala hrozně rychle. Vzduch kolem pro ni musí být jako jezero plné krve.“

„Stavingu!“ zavolala Rebecka. „Počkej, nechod' dovnitř. Podíváme se tam s Kristerem sami.“

Rebecka vešla do domu s Kristerem Erikssonem v patách. Nejdřív zavolala, ale v domě bylo naprosté ticho. Dvířka kuchyňských skříněk zela dokořán jako otevřená ústa, která chtějí něco říct, ale nedostanou ze sebe ani slovo.

Mrtvice, napadlo Rebecku cestou ke dveřím do ložnice. Upadla a rozbila si hlavu.

Ale co když není mrtvá? Možná je jen ochrnutá.

Sol-Britt Uusitalová ležela na zádech v posteli. Hlavu měla otočenou na stranu. Oči i ústa otevřená dokořán. Zpola vyplazený jazyk. Jedna paže visela z postele.

Na sobě měla jen kalhotky. Deky se válela na zemi vedle postele. Tělo bylo poseté drobnými rankami jako hnědými puntíky.

„Co se tady...“ začala Rebecka, ale zarazila se.

Krister Eriksson přistoupil k lůžku a pro jistotu přiložil ženě na krční tepnu dva prsty, aby nahmatal pulz. Z těla se vzneslo pár líných podzimních much a usadily se na stropě. Krister kývl na Rebecku.

Rebecka si mrtvou prohlížela. Z některých ranek se táhly tenké proužky zaschlé krve. Pátrala ve svém nitru po nějakých pocitech. Možná po něčem jako pohnutí. Nebo zděšení?

Ale necítila nic.

Pohlédla na Kristera. Byl vážný, ale klidný. Policisté zvracejí na místě činu jen v televizi.

„Co se stalo?“ zeptala se a slyšela přitom svůj věčný tón.
„Někdo ji ubodal?“

„Haló!“ zahalekal Staving zvenčí.

„Je tady!“ zavolala na něj zas Rebecka. „Zůstaň venku.“

„Podívej se jí na tvář,“ řekl Krister Eriksson a sklonil se nad mrtvou. „Tady na lícní kosti. Jako by jí někdo roztrhl kůži.“

„Musíme ji nechat být a zavolat sem techniky a soudního lékaře,“ vysvětlila Rebecka.

„Koukni na tu zeď,“ upozornil ji Krister. Na zeď nad čelem postele někdo napsal velkými černými písmeny „KURVA“.

Rebecka se otočila na podpatku a vyšla ven. Staving neklidně postával před vchodem do domu.

„Co se stalo?“

„Ach, Stavingu,“ vyrazila ze sebe Rebecka.

Natáhla ruku, aby se ho dotkla, ale uprostřed pohybu se zarazila a ruka jí zase klesla.

Má ho tolik ráda. Rodiče jí zemřeli. Babička také. Staving je jí na celém světě nejbližší, ale nikdy se navzájem nedotýkají. To nemají ve zvyku.

Teď cítila, že zvyknout na dotyky si měli už dávno.

Mohla jsem se ho občas dotknout. Tak jako se mě dotýkala babička. Jen tak mimochodem. Spěšně mě poplácala po rameni nebo pohladila, když šla v kuchyni kolem. Když mi pomáhala zapnout zip nebo natáhnout rukavice. Když mi v předsíni smetala sněh z kabátů.

Kdybych se takhle bývala chovala ke Stavingovi, nejspíš by mi to teď nepřišlo tak nepatřičné. Toužila vzít ho za ruku, ale netroufla si.

„No tak, co se stalo?“ naléhal Staving. „Co tak strašného se mohlo stát? Je mrtvá, vid’?“

Za Rebeckou se vynořil Krister. Podíval se na Stavinga.

„Neříkal jsi, že žije s vnukem?“ zeptal se tiše.

„Jo,“ přikývl Staving. „Kde je? Kde ten kluk je?“

POLICEJNÍ INSPEKTORKA ANNA-MARIA MELLAOVÁ s úžasem pozorovala svého nejmladšího syna Gustava. Jak může být tak malý kluk takhle upovídáný. Jakmile ráno otevřel oči, hned spustil jako kafemlýnek.

Teď stál ve dveřích do ložnice rodičů a brebentil po celou dobu, co Anna-Maria hledala v zásuvce nějaké slušné punčocháče.

Robertova sestra v Junosuandu slavila narozeniny. Anna-Maria si chtěla vzít sukni. Jak je možné, že má plnou zásuvku punčocháčů, ale všechny jsou roztrhané?

Navíc jí byla sukně těsná. Stačí nějaké to kilo navíc a už je to vidět. Dřív jí sukně krásně spadala přes boky. Teď jí při sebemenším pohybu vylézala nahoru, až měla lem někde pod žebry. Tahle byla ke všemu moc krátká, sahala do půli stehén.

Vypadám jako vykrmené kuře, pomyslela si a rozmrzele se na sebe podívala do zrcadla.

„Mami. Poslouchej. Maltego starší brácha má *Zeldinu legendu přesýpacích hodin*. Nechal nás s Maltem dívat se, když hraje, a podařilo se mu dostat daleko. Je tam jeskyně. A v ní je brána. A víš, co musí udělat, aby tou bránou prošel? Mami. Víš to?“

„Ne.“

„Musí mluvit s takovou cedulí a na tu pak musí něco napsat, ale nepamatuju si co. Zeptám se Maltego a pak konečně... Posloucháš mě?“

„Hmm.“

„Pak se brána otevře, přejdeš most a tam najdeš meč. Ach jo, tolik bych si přál herní konzoli Nintendo DS. Koupíš mi ji?“

„Ne, běž se do svého pokoje obléknout. Oblečení máš na židli.“

Díra na patě, všimla si a odhodila další punčocháče. Mám tak tvrdé a popraskané paty, že mi trhají punčocháče.

Gustav byl pořád ve dveřích, ale teď tam hopsal na všech čtyřech.

„Koukni, dokážu stát na rukou, podívej...“

„Tak poslouchej, ty můj milý rytíři. Mazej se oblékat! Honem!“